

дѣло! Ние тука нѣмаме намѣрение да хвалимъ г. Богоева, но свята длъжностъ ни кара да кажемъ истина, на коя сме били отчасти очевидци!“ .. И съ досада Раковски продължава, че Богоевъ е билъ задължиленъ до толкозъ, че е трѣбвало единъ день да напусне Цариградъ, като оставилъ всичко, що ималъ въ Балканпъ, т. е. печатница и книги. Следъ него се явява Александъръ Екзархъ и откупува за 10 хиляди гроша „Цар гр. Вестникъ“, като се задължава да плаща и на Василаки годишно за фермана.

Но да погледнемъ на Петко Рачевъ Славейковъ!

Неговиятъ ликъ винаги е блестѣлъ въ галерията на българскитѣ общественици, просвѣтители, вѣстникари. Половинъ столѣтие, да и следъ освобождението, той държа перото, буди, бѣде, призовава къмъ свестяване, бори се „за правдата“ на България... Той не е революционеръ, а просвѣтителъ, будителъ, знаменосецъ на българското народочерковно дѣло...

Сега, въ периода който се засѣга тука, той е на първо мѣсто публицистъ, редакторъ на „Гайда“ и „Македония“, сътрудникъ съ списания и вестници, които други издава; гордъ при своята постоянна сиромашия, несломаянъ при най-голѣмитѣ неволи и несгоди, непримиримъ врагъ на всичко, което подтиска народната съвестъ и правда, неустрашимъ предъ всички заплашвания, издигналъ високо чело... но и той нѣма много пжти въ джеба си два-три гроша за да иде по общественна работа отъ Стамбулъ въ Ортакой, нѣмаше да заплати на работниците, нѣщо повече!—нѣмаше да си заплати при минаване по Кара-койския мостъ и за параходъ... Ето го изправенъ предъ входа къмъ моста, чака... гъмжи свѣтъ... и отминава. Той гледа... не знае, кого чака! Първиятъ познатъ българинъ, който и да се случи... Да! Приближава се той къмъ него гордиятъ вестникарь, който не навежда глава предъ никого, — иска „единъ бешликъ“ на заемъ... за да иде въ Ортакой!

А той е окръженъ въ в. „Македония“ отъ лични, достойни сътрудници: Нѣмцовъ, (арх. Григорий, сетне русенския митр. Григорій), Тодоръ Икономовъ, Свѣтославъ Миларовъ, Никола Първановъ, Георги Груевъ и други—всички млади носители на родолюбива просвѣтна българска култура. Славейковъ въ Цариградъ е едно книжовно сръдище: той самъ пише и издава книги, списания за мъже, за жени, за деца, пуска на свѣтъ пѣсни, самъ създава поговорки въ „Веселушки“, „Смѣшнини“ и „Нова Мода Календари“... Той е и въ всички културни дружества, посрѣща, праща, вдъхновява и насърчава младитѣ...